

Atli Dam, logmaður, skrivur minningarorð um Viggo Dalsgaard:

EIN STRÍÐSMAÐUR

Nú fækkast liðið av teimum, sum fyrst slógu manngarð um Javnaðarflokkinn og seinasta mánadag fylgdu vit so Viggo Dalsgaard til gravar. Viggo var ein tann djárvasti og idnasti í hesum liði.

Hann var sonur Sunnuvu og Valdemar Dalsgaard, ið vóru tey fyrstu, sum í nýggjari tíð settu búgv niðri á Mølini í Skálavík, har tey handlaðu, tókust við jarðarbrúk, róku mjólkarvirki, høvdu postin og avgreiðsluna av Smyrli. Sunnuva var abbadóttir Jóhan Hendrik Poulsen, ið var fyrsti maður, sum reisti búgv í Skopun og Valdemar var bóndasonur úr fyrndargarðinum Dalsgarði.

Sunnuva og Valdemar bæði vóru hugtikin av háskúlarørsluni og grundtvígska livs- og menniskjasygnið var andaliga stóð undir heimi teirra á Mølini. Hetta merkti, at teir niggju synirnir, sum Sunnuva og Valdemar fingu, vuku upp í einum heimi, sum var eyðkent av áhuga fyri samfelagsspurningum og bókmentum, upplýsing og nýhugsan. Hetta var eisini eitt heim, har dentur í uppalingini var lagdur á sosiala rættvísiskenslu og rættin og dirvið til at siga sína hugsan. Samanumtikið kann sigast, at heimið á Mølini var eitt heim, sum bygd í tað besta úr grundvígsku háskúlarørsluni og tað besta úr gamla bóndasamfelagnum.

Viggo var sostatt úr góðum bergi brotin og tann andaligi førningur hann fekk, gjørdi hann til tann hann var: ein mentamaður, ein politiskan stríðsmann og ikki minst eitt arbeidsgrev.

Viggo tók upp starvið eftir faðir sín og fór at handla á Mølini. Valdemar misti tíðliga heilsuna og tóku synirnir Hans og Viggo við rættliga ungir. Tá Hans seinni flutti til Havnar, rak Viggo einsamallur handlin viðari. Nógvar stríðir av einum bygda-handli í brimpláss og mangar ótespiligar túrarnar áttu Viggo og felagar hansara umborð í Smyrli á vetrardegi. Tá hugsað verður um, at í fyrati- og fimti-árunum kom at kalla øll vøra til Sandoydna upp í Skálavík t.v.s. varð flutt í land við opnum báti,

so er ikki torført at ímynda sær tað stríð og strev, ið avgreiðslumaðurin hevði millum ár og dag.

Sum fleiri av brøðrum sínum gjørdist Viggo sum ungur hugtikin av javnaðarhugsjónini, og var hann virkin javnaðarmaður frá heilt ungum árum av. Hann var tó ikki maðurin við persónligum politiskum ambítionum, heldur var hann stríðsmaður og agitator, altíð til reiðar at berjast fyri javnaðarhugsjónini, altíð til reiðar at vinna onnur fyri hesari hugsjón. Viggo var eldhugaður sum fáur, kundi vera bráæsin eisini, men aldri fanatiskur. At hann átti vinir í øllum flokkum kring alt Føroya land, er besta prógv við um hetta. Hann dugdi tað sjáldsama kynstrið at brenna fyri einari hugsjón og samstundis virða sjónarmið og hugsjónir hjá øðrum. Hesi evni hansara — evni sum eyðkendu allar teir brøður hansara, sum eg kom at kenna, stava helst frá tí jørdildi, hann vaks upp í, har júst tollyndi hevði eins stóran týðning sum politisk sannføring og politiskur eldhugi. Sjálvur gekk Viggo gjøgnum eina

sera áhugaverda politiska menn-ing, ið var øðrvísi enn vit vanligu siggja. Tað vanligu er jú, at fólk gerast meira konservativ við árunum. Við Viggo gekk tað júst ikki soleiðis, við tað, at hann í mongum viðurskiftum gjørdist meira radikalur, enn hann var í sínum ungdoms- og manndóms-árum. Hetta er eitt dømi um, hvussu vitugur Viggo var. Hann skilti sum fáur, at Javnaðarflokkurin kundi ikki standa í stað, al tann tíð einki stendur í stað. Hann skilti, at hetta merkti, at flokkurin mátti broyta politikk í ávisum spurningum og at flokkurin t.d. hevði eina skyldu at fylla út karmarnar í heimastýrslógini, at flokkurin sjálvsagt átti at fylgja sínum norðurlendsku brøðraflokkum, har tað var til okkara gagn eitt nú í spurninginum um Norðanlond sum atomvápnafrítt umveldi.

Viggo var mentaður maður, hevði stóran áhuga og ans fyri føroyskum og útlenskum bókmentum. Vitan hansara um fagar bókmentir og søgu var stór og væl dæmdu honum at taka

lut í orðaskiftum og orðadráttum har hendan vitan hansara kundi koma honum til góðar og kundi nýtast til stuðul fyri tí, sum hann helt vera rætt og beint. Hesi evni hansara gjørdi at tað var sonn fragd í at hitta Viggo á máli og ikki minni at hoyra hann flyta røðu, hvørt tað so var í álvarsletum ella í gamansleiki.

Persónliga var Viggo vinsælur maður, lættur at koma á tal við og trúfastur sum fáur. Hann átti vinir ikki bert her á landi, men víða um Norðanlond við og allir vinir hans kenna djúpan sakn nú hesin fróðarmaður í orðsins sanna týðningi ikki er longur okkara millum.

Javnaðarflokkinum var Viggo dyggur stuðul alt sitt liv og undirritaða sjálvum var hann ikki minni hollur. Eg havi persónliga nógv at takka Viggo fyri frá tí degi, vit komu at kennast til hendan dag, og floksins vegna skal eg lýsa frið yvir minnið um stríðsmannin og mentamannin Viggo á Mølini.

Atli P. Dam